

A close-up, high-contrast photograph of a woman's face and neck. She has dark hair styled in a thick braid that runs down the right side of the frame. Her lips are slightly parted, showing her teeth. She is wearing a dark, possibly black, garment with a white collar visible at the neck. The background is solid black.

S ODVAHOU DRAKA

WILLIAM ANDREWS

AUTOR ÚSPĚŠNÉHO TITULU *DCERY DVOUHLAVÉHO DRAKA*

mladá fronta

S odvahou draka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

William Andrews

S odvahou draka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

S ODVAHOU DRAKA

WILLIAM ANDREWS

S ODVAHOU DRAKA

mladá fronta

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © William Andrews, 2019
Translation © Veronika Volhejnová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-204-6368-5
ISBN e-knihy 978-80-204-6379-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-204-6380-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-204-6370-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Knihu věnuji své báječné dceři Elizabeth,
díky které jsem se začal zajímat o Koreu.*

Jenom tvé jméno je můj nepřítel... Ty jsi prostě ty.

William Shakespeare, *Romeo a Julie*

JEDNA

Nemůžu říct, jestli vlastnit hřeben s dvouhlavým drakem je požehnání, nebo kletba. Možná od každého trochu, jak už to s mystickými věcmi bývá. Je jako sama Korea, země, odkud hřeben pochází, země, odkud mě adoptovala moje americká rodina. Jižní Korea – zázrak na řece Han; Severní Korea – záhada na řece Tedong.

Jsem ve své bance v centru Los Angeles a jdu si vyzvednout hřeben ze sejfu. Stará bankovní úřednice vypadá jako duch, který straší ve tmavém vlhkém podzemí sedmdesát let staré budovy. Má dlouhé bílé vlasy a na sobě černou sukni až ke kotníkům. Zvolna a rozvážně se zvedne ze židle a zamíří ke mně. Ukážu jí svůj řidičák a řeknu jí, že číslo mé schránky je 1257. Ona vytáhne z dřevěné kartotéky lístek, ověří si mou identitu a pak mě vyzve: „Pojďte za mnou, paní Carlsonová.“ Projdu lítacími dveřmi za pultem a následuju ji do trezoru.

Je tu ticho a zatuchlo, osvětlení nestojí za moc. Všechno je z chladného tvrdého kovu, dokonce i podlaha. Jsou tu tisíce schránek v dlouhých řadách, s impozantními panty a mosaznými čísly na přední stěně. Jdu za úřednicí a přemýšlím, co je v těch schránkách asi schováno. Poslední vůle vyhlašující, kdo bude odměněn a kdo zavržen, až majitel schránky zemře. Diamantové šperky a perly uložené až do příští svatby nebo velké společenské události.

Cenné mince, zlaté cihly, vzácné bankovky. Deníky se zpovídal svého majitele. Milostné dopisy. Tolik pokladů, tolik tajemství, ale nic z toho není tak drahocenné ani tak významné jako věc uložená v druhé řadě odspodu asi v polovině jedné z úzkých uliček, ve schránce 1257.

Dojdeme k mé schránce a mě překvapí, jak jsem nervózní. Hřeben jsem neviděla od chvíle, co jsem se přestěhovala do Los Angeles. Tenkrát jsem ho vložila do schránky, otočila klíčem a čekala, na jaké příští dobrodružství mě zavede. Přišlo dnes ráno, přesně v 9.55.

Byla jsem ve své kanceláři a kontrolovala žádost o zelenou kartu, kterou si podává jeden z mých klientů. Můj asistent Jon zaklepal na dveře a nakoukl dovnitř. „Anno,“ řekl a oči za módními brýlemi s černou obroučkou vypadaly znepokojeně, „nerad vyrušuju, ale máte telefon. Detektiv Jackson z losangeleské policie.“

„Vážně?“ povytáhla jsem obočí. „Co chce?“

Jon vstoupil do mé kanceláře a zavřel za sebou dveře. Zvedl dlaň. „Říkal, že jde o vraždu.“

„O vraždu? Tak to bych to asi radši měla vzít.“

Jon se vrátil ke svému stolu a hovor mi přepojil. Vzala jsem to při prvním zazvonění. „Anna Carlsonová,“ ohlásila jsem se.

„Detektiv Frank Jackson, policie Los Angeles,“ ozval se chraplavý hlas. „Máte nového klienta.“

„Aha,“ řekla jsem. „Můj asistent říkal, že voláte kvůli vraždě. Ale já se zabývám mezinárodním právem, ne kriminálním.“

„Ano, já vím,“ zavrčel Jackson. „Vyhledal jsem si vás. Ale nechte mě to vysvětlit.“ Detektiv mi vyložil, že ten

den časně ráno došlo k vraždě v pečovatelském ústavu poblíž Koreatownu. Devětadevadesátiletá žena jménem Sukpo I prý bodla stojednaletého muže do břicha a zabila ho. Ženu mají ve vazbě na policejní stanici a ona prohlásila, že celou věc vysvětlí, ale výhradně mně.

„To je hrůza,“ řekla jsem, „ale bohužel to musím odmítnout. Nejspíš o mně slyšela proto, že zastupuji mnoho Korejců v imigračních otázkách. Ale já se zabývám mezinárodním právem, trestní právo neznám. Té paní bych nebyla k ničemu. Okresní soud jí jistě může určit obhájce.“

„Ano, ona předpokládala, že to řeknete. V takovém případě vám prý mám sdělit, že až za ní půjdete, máte přinést hřeben s dvouhlavým drakem.“

Trvalo mi dobrých pět vteřin, než jsem to vůbec v hlavě zpracovala. Pak jsem slíbila: „Budu tam za čtyřicet minut.“ Zavěsila jsem, požádala Jona, aby zrušil všechny moje schůzky, skočila do auta a zamířila do banky.

Úřednice odněkud z kapsy vytáhne velký mosazný kruh, na kterém je jediný univerzální klíč. Odemkne dveře schránky 1257 a odstoupí. Odnese si kovovou vnitřní skříňku do soukromé místnosti mimo trezor. Uvnitř je balíček z vybledlé hnědé látky převázané provázkem. Dotknu se ho a cítím ducha hřebene, který je uvnitř. Zatáhnu za provázek a látka se rozbalí.

Hřeben je velký asi jako ženská ruka, vyrobený z želvoviny, lehce zakřivený s dlouhými zuby. Křivka hřbetu je z čistého zlata. Na rukojeti má dvouhlavého draka vykládaného z drobounkých kousků slonoviny. Vezmu hřeben do ruky. Vždycky mě překvapí, jak je těžký. Přejedu prstem

po chladném zlatém hřbetě. Obě dračí hlavy, stočené jazyky i spáry jako by se po mně vztahovaly.

Když mi ho babička poprvé vložila do ruky, ani se mi nesnilo, kam všude mě zavede. Úkoly, dobrodružství, hledání vlastní duše, velká tajemství na podivných místech. A hodně mě naučil – co to znamená být Korejka, ačkoli mě vychovali američtí rodiče; lekce z historie; a co je to skutečná spravedlnost. To všechno je teď mojí součástí. Mám to v duši.

Vím, jaké mám štěstí, že mi hřeben patří, ale občas si říkám, jak by asi vypadal můj život, kdyby si ke mně našel cestu. Rozhodně by to byl normálnější život. Možná bych touhle dobou byla vdaná. Třeba bych měla jedno dvě děti. Nejspíš bych byla typická profesionální manželka a matka a o těch věcech, které mě hřeben naučil, bych neměla tušení. Ale můj život se vyvinul jinak. Jsem opatrovnící hřebenu s dvouhlavým drakem. Musím jít tam, kam mě vede. Musím dělat to, co mi řekne. Občas mě to děsí. Ta zodpovědnost. To nebezpečí. A věci, které se můžu dozvědět.

Zabalím hřeben do látky a zastrčím celý balíček do aktovky. Prázdnou kovovou skříňku odnesu úřednici, ona ji znovu zamkne v trezoru a podá mi můj klíč. Cestou na policejní stanici přemýšlím o tom, jak asi devětadevadesátiletá žena obviněná z vraždy v Koreatownu o tom hřebenu ví.

DVĚ

Když dorazím na policejní stanici, parkuje před ní televizní dodávka s anténou na tyči obrácenou k nebi. Další podobné auto právě zastavilo na parkovišti a štáb začíná vybalovat nádobíčko. Technici v džínsech a reportéři v oblecích stojí v hloučku u svých vozů. Nejspíš přijeli kvůli té vraždě v pečovatelském ústavu. Vystoupím z auta. Reportéři si mě zkoumavě prohlíží a já mám dojem, jako kdybych vcházela na pódium. Jsem Asiatka, na sobě mám kostým a v ruce aktovku, a tak určitě vypadám jako někdo, s kým by si měli promluvit. Zamířím ke vchodu a zároveň se ke mně s výrazem dravce vrhne nějaká reportérka. Rázně se jí vyhnu a vstoupím na policejní stanici.

Hala je samé sklo a ocel. Čeká mě tam detektiv Frank Jackson. Je to Afroameričan a můj pravý opak – vysoký a mohutný, kdežto já jsem drobná a štíhlá. Vlasy má ostříhané nakrátko. Na sobě má šedý oblek, který měl už před lety darovat na charitu, a u pásu připnutou zlatou placuku. Pohledem mi dává jasně najevo, že moji přítomnost tady považuje za špatný nápad, protože nemám žádnou zkušenost s trestním právem.

„Předpokládám, že ty televizní štáby jsou tady kvůli tomuhle případu,“ podotknu.

„Jo,“ zavrčí Jackson. „Asi jim dal tip někdo z toho pečovateláku. V tomhle městě se každou chvilku stane nějaká

vražda, o které by mohli točit, jenomže pečovatelský ústav... ale nebojte. Můj kapitán se o ně postará.“

„Dobře.“

„Potřebujete propustku,“ ukáže Jackson dlouhým prstem na recepční pult. Zapíšu se a recepční mi podá návštěvnickou cedulku, kterou si připnu na klopu. Jackson mě vede do zasedačky s malým stolkem a židlemi. Na stole leží papírové desky. Sedne si k nim. „Posaďte se,“ řekne a ukáže na židli naproti sobě. Mluví chladně a skoro pohrdavě. „Než se sejdete se svou klientkou, měla byste znát fakta případu.“

„To by jistě bylo dobře,“ odpovím, ale sama bych ráda věděla, jestli to tak skutečně je.

Jackson se opře lokty o stůl a nakloní mohutné tělo nad svůj spis. „Už dělám policajta pětadvacet let,“ začne, „z toho patnáct let v oddělení vražd. Viděl jsem věci, které si normální člověk neumí ani představit. A pak dneska ráno přijdu do práce a čeká na mě tohle. Proboha, vždyť té oběti bylo sto jedna. V domově říkali, že mu selhávalo zdraví a moc života mu už nezbývalo. Podezřelý je devětadvadesát. To nedává smysl. I když, vražda ho samozřejmě nedává nikdy.“

Zavrtí unaveně hlavou a otevře desky. Podá mi fotografie z místa činu a vysvětluje, co na nich je. Vražda se odehrála v pečovatelském ústavu Andělé milosrdenství, což je luxusní zařízení pro seniory v hezké čtvrti na severovýchod od centra. Stalo se to dnes ráno. „Podle odhadů asi v osm,“ upřesní Jackson. Sdělí mi, že oběť se jmenovala George Adams. „Je to Japonec, takže to pravděpodobně nebude jeho skutečné jméno.“

Kývnu. „Imigranti si někdy jméno mění, když přijedou do Států. Čas od času to pro své klienty zařizuju. Někteří to dělají proto, aby vypadali víc jako Američani. Někteří proto, aby je někdo nenašel.“

„Hm,“ kývne Jackson. Podá mi fotografii, na níž je starý Asiat v pokoji sanatoria. Sedí v křesle, zhroucený k jedné straně. Ústa má otevřená a je zjevně mrtvý. Má řídké šedé vlasy a kůži plnou stařeckých skvrn. Je tak hubený, že se mu přes košili rýsují žebra. Kolem hlavy má ovázaný červený hedvábný šál jako bandanu.

V břiše má ošklivou rozšklebenou ránu a na koberci pod ním je louže krve. Zvedne se mi žaludek a vrátím fotku Jacksonovi.

„Zabil ho tenhle meč.“ Jackson mi podá detailní záběr krátkého zakrváceného meče. Na rukojeti má japonské znaky. „Vraždu spáchanou takovýmhle mečem jsem nikdy neviděl,“ podotkne Jackson. „Co je napsáno na té rukojeti, to nevím, ale vyfotografovali jsme to a poslali k překladu.“

Prohlédnu si fotku. „Je tam napsáno ‚Čest‘,“ přeložím to. „A je to dýka, ne meč. Tak se tomu říká: dýka *tanto*. Samurajové to používali při *seppuku*.“ Podívám se na Jacksona. „*Seppuku* se taky říká harakiri. To je sebevražda, pane Jacksone.“

Jackson si mě změří. „Vážně?“ Nevím, jestli jsem na něj skutečně udělala dojem, nebo jestli to je sarkasmus. „Jenže, paní advokátko, takový meč... nebo dýka, nebo jak tomu chcete říkat... se dá použít i pro vraždu. Vaše klientka byla v místnosti s obětí.“

Vrátím mu fotografii. „Znali se?“

Kývne. „Ano. Personál říkal, že ho navštěvovala každý den. Žije asi kilometr odtamtud. Jaký přesně byl mezi nimi vztah, to nevíme, ale zjišťujeme to.“

Jackson ukáže na fotografii mrtvého muže. „Má na hlavě ten šál. Personál říká, že ho u něj nikdy neviděli.“

„Když japonský samuraj hodlal spáchat čestnou sebevraždu, oblékl si na to ceremoniální oděv. Je ale zvláštní, že ten šátek je korejský. To poznám podle vzoru.“

„Tak tohle je zajímavé,“ prohlásí Jackson, a tentokrát vidím, že to myslí vážně.

„Kde je teď paní I?“ odsunu židli. „Chci si s ní promluvit.“

Detektiv zůstane sedět a měří si mě. „Co to mělo být s tím dračím hřebenem?“ zeptá se. „Co má s případem společného nějaký hřeben?“ Z Jacksonova pronikavého pohledu poznám, že je ve své hře dobrý a rád vyhrává. Říkal, že v oddělení vražd pracuje už patnáct let, a já něco takového nedělala ještě nikdy. Když si nedám pozor, tak případ zkazím rovnou.

„Upřímně řečeno, nemám tušení, co to s tím má společného,“ odpovím. „Ale ať je to co chce, je to mezi mnou a mou klientkou.“

„Dobře,“ pokrčí Jackson rameny. Pořád se ale ještě nezvedne. Po pár vteřinách prohlásí: „Paní Carlsonová, nechceme, aby naše klientka mohla říct, že neměla odpovídající právní zastoupení. Takže se vás musím zeptat na jedno: když jste teď všechno tohle viděla, neznepokojuje vás, že nejste odbornice na trestní právo?“

„Ano, znepokojuje mě to,“ připustím a podívám se mu přímo do očí. „Ale paní I si vyžádala mě, a to znamená, že přinejmenším zatím jsem její právní zástupkyně já.“

Ujišťuji vás, že až budu potřebovat pomoc s kriminálními aspekty případu, postarám se, aby paní I zastupoval dostatečně kvalifikovaný odborník. A teď mě prosím odveďte k mé klientce.“

Detektiv Jackson konečně vstane a otevře mi dveře. „Je ve výslechové místnosti. Takhle starou ženu samozřejmě do cely předběžného zadržení zavřít nemůžeme. Vyžádala si nějaký speciální čaj. Jedna z našich recepčních – je to Korejka – ho shodou okolností měla. Pojdte za mnou.“

Sedí velmi vzpřímeně u kovového stolku v malé místnosti bez oken. Zářivky ji zalévají bílým světlem. Na sobě má nachovou blůzu bez knoflíků a jednoduché šedé kalhoty. Ve zkřivených prstech svírá šálek čaje, jako by si snažila zahřát ruce. Tvář jí brázdí hluboké vrásky a vlasy má čistě bílé. V zátylku je přidržuje elegantní stříbrná jehlice.

Když mě uvidí, zvedne hlavu. „Dobrý den, Anno,“ řekne, jako by mě znala a očekávala. Tváří se poklidně, jako kdyby se účastnila oslavy narozenin své pravnučky.

Zdvořile se ukloním a korejsky řeknu: „Annjonghassejo, paní I. Setkaly jsme se už?“

„Nemyslím,“ odpoví korejsky. „Ne.“ Hlas se jí věkem chvěje, ale slova jsou jasná a zřetelná.

„Ráda vás poznávám, madam,“ pokračuju dál korejsky. „Ale musím se zeptat, proč jste si zavolala mě. Měla byste mít trestního právníka.“

„Nechci trestního právníka,“ odpoví. „To vy si musíte vyslechnout můj příběh.“ Podívá se přímo na mě. Oči má vodnaté, ale jasné.

Uvědomím si, že detektiv Jackson se mnou vešel do místnosti a stojí mi za zády. Obrátím se k němu: „Pane Jacksone, ráda bych promluvila se svou klientkou o samotě.“

„Ne,“ zarazí mě paní I anglicky dřív, než může Jackson odejít. „Ať tu zůstane. Přeji si, aby to všechno bylo zaznamenáno.“

„To podle mě není dobrý nápad, madam,“ varuju ji.

„Záleží na tom, co je mým cílem,“ prohlásí paní I. Mluví anglicky dobře, i když s přízvukem. „S jejich obviněními si starosti nedělám. Chci ale, aby byl můj příběh zaznamenán. Jen ať tady zůstane.“

„Ale paní I, chtějí vás obžalovat z vraždy.“

„A možná mají pravdu!“ odpoví zpěvavě. „Nebo si to možná rozmyslí, až vyslechnou moje vyprávění. Tak nebo tak, je mi devadesát devět let.“ Usměje se skoro jako holčička. „Co mi můžou udělat?“

Jackson neřekne ani slovo. Přistoupí ke skřínce a vytáhne nahrávací zařízení. Postaví ho na stůl a zapne. Světélko nahrávání se červeně rozzáří. Posadí se na židli trochu stranou a založí si ruce na prsou. Změřím si ho nesouhlasným pohledem, ale nepohne se.

Dobře vím, že v situaci, kdy je v místnosti detektiv Jackson a rozhovor se nahrává, bych měla přivolat trestního právníka. Paní I, moje klientka, chce mluvit do záznamu. Nemusím být trestní právník, abych věděla, že to je hodně špatný nápad. Ale když se na ni teď podívám, zdá se mi být jasné myslí, inteligentní a naprosto schopná rozhodovat se sama. Její příběh má něco společného s hřebenem s obrazem dvouhlavého draka, a ona si přeje ho

ted' vyprávět. Můj právnícký instinkt mi říká, abych z toho vycouvala. Ale jako ochránkyně hřebenu musím zůstat.

Sednu si vedle paní I. Dávám si záležet, abych seděla vzpřímeně a správně, jak se sluší na dobrou Korejku. „Povězte mi, madam, co se v tom pečovatelském ústavu stalo,“ požádám ji a vytáhnu z aktovky poznámkový blok.

„Abyste pochopila, co se tam stalo, musíte si poslechnout celý můj příběh,“ odpoví. „Můžu dostat ještě čaj, prosím?“

„Poričcha?“ zeptám se.

Kývne. „Samozřejmě!“

„Pane Jacksoně?“ požádám ho přes rameno. „Taky bych si trochu dala.“ Detektiv se nezvedne, otevře dveře a řekne něco někomu za nimi. „Za chvílku to tady bude,“ slíbí.

„Děkuji,“ řekne paní I a ukáže na záznamník. „Jak dlouho to vaše záznamové zařízení může běžet?“

„Myslím, že dvě hodiny.“

„Dvě hodiny?“ opakuje paní I. „To nestačí.“

Jackson si mě změří. „Když bude potřeba, nějak to zařídíme,“ prohlásí.

Ozve se zaklepání. Jackson otevře dveře, někdo mu podá konvici čaje a šálek. Postaví je na stůl a znovu založí ruce na hrudi. Vezmu konvici a naliju paní I ječný čaj, pak naliju druhý šálek pro sebe. Ostré zemité aroma naplní místnost a vyvolává ve mně pocit, že jsem zase v Koreji. „V korejské kultuře, pane Jacksoně, musíte vyjadřovat starším úctu a čaj jim nalít,“ pronesu k detektivovi. Neodpoví.

Paní I vezme šálek do obou rukou a významně se na mě usměje, jako bychom byly herečky v nějakém velkém

dramatu. Podobný pocit už mi hřeben s dvouhlavým drakem přinesl mockrát – tajemství, záhady, příběhy pro zasvěcené. Odložím blok a pero, sundám si návštěvnickou propustku a položím ji na stůl před sebe. Vezmu do rukou šálek. „Jsem připravená, paní I,“ prohlásím.

Skoro neznatelně kývne, usrkne čaj a sevře šálek v dlaních. Zvedne hlavu a zavře oči. V místnosti je úplné ticho. Se zavřenýma očima je její tvář měkčí – vypadá skoro jako dívka, kterou kdysi byla.

Pak začne nepřítomným tónem vyprávět. „Japonský administrátor přijel do domu mého otce v automobilu Ford model T...“

TŘI

Severní Korea, 1936

Japonský administrátor přijel do domu mého otce v automobilu Ford model T. Byl to ten typ, který má jen dvě sedadla vepředu a místo zadního sedadla nízký kufr. Bylo pozdní jaro a předchozího dne sprchlo, a já jsem byla v zelinářské zahradě a pomáhala jsem matce vytahovat ředkve *daikon*, které jsme nasázely minulý podzim. Když jsme uslyšely auto supět do kopce, měly jsme těch dlouhých bílých ředkví už půl košíku. Matka se narovнала a otřela si ruce o sukni. Matka byla malá a drobná stejně jako já a ve tváři jí bylo vidět, že před lety bývala hezká. Vlasy měla spletené ve volném copu a už prošedivělé. Dívala se, jak loukoťová kola fordky bojují s kolejemí v silnici a rozstříkují kusy bláta. Boky auta byly žlutě zacákané málem až k oknům.

Na naší silnici se auta moc neobjevovala. Hodně jsem jich samozřejmě viděla v Sinidžu, nejbližším městě u naší vesnice. Někdy jsem tam chodila s matkou nakupovat zá soby, když jsme měli peníze. Japonci ze Sinidžu seděli ve svých vysokých autech a pohrdlivě se svrchu dívali na Korejce. Matka mě napomínala, že nemám na ty muže v autech zírat, ale když mě neviděla, stejně jsem se vždycky podívala. Jednou jsem viděla velké černé auto s řidičem,

vzadu seděl nějaký muž. Předpokládala jsem, že to je nějaký vysoký úředník nebo boháč. Řidič troubil na chodce, ať uhnou z cesty. Muž seděl a díval se přímo před sebe, okénka úplně zavřená, asi aby mu dovnitř nepronikl korejský pach.

Když model T zastavil před naším domem, řekla matka: „Sukpo, schovej ty daikony a hned přiveď otce. Pak jdi dovnitř a uklid' v domě.“

Správce zhasl motor a auto ztichlo. Vystoupil z auta s nějakým papírem v ruce a zamířil k našemu domu. Na sobě měl černý oblek západního stylu, pomačkaný a příliš velký, a tlusté brýle ve zlatých obroučkách. Schovala jsem košík ředkví a utíkala jsem do kůlny, kde pracoval otec. Chvilku trvalo, než si oči zvykly na tmou. Otec se skláněl nad ponkem a něco dělal na jhu z ohýbaného dřeva. Na háčcích na zdi nad ním visely staré pily a řezbářské nářadí. Tam, kde jsme žili, bylo dřevo vzácné – skoro všechno, co dřevorubci vytěžili, odváželi Japonci – a tak po otcových truhlářských schopnostech byla velká poptávka. Opravoval rukojeti pluhů, stoličky i vozíky a pracoval dlouhé hodiny, občas pozdě do noci.

„Appa,“ řekla jsem, „přijel správce!“

Otec odložil kladivo a vykoukl ze dveří kůlny. Nebyl vysoký, ale byl silný a štíhlý, s pronikavým černým pohledem. Kolem hlavy měl pevně obvázaný bílý šátek. Po malou si ho sundal.

„Sukpo, jdi do domu,“ vyzval mě a pořád ještě se díval ven. „Hned teď.“

Otec zamířil ke dveřím a já spěchala dovnitř. Rychle jsem uklidila věci na jejich místo – čajové šálky do otevřené

kredence, boty úhledně uspořádané u vstupních dveří, příkrývky složené v nohou spacích rohoží. Spěšně jsem zametla podlahu. Japonci trvali na tom, že v našich domech musí být čisto a uklizeno, a často podnikali přepadové kontroly. Slyšela jsem, že jeden rolník kousek od nás měl doškovou střechu, která hnila a byla plná larev, a správce ho donutil ty larvy sníst, aby mu dal za vyučenou.

Když jsem uklidila, přistoupila jsem k mřížovému oknu hlavní místnosti a přitiskla jsem ucho k papíru *handži* nataženému na mřížoví. Snažila jsem se zaslechnout, co to správce říká, ale zachytila jsem jenom pár slov.

„Tohle si přečtěte,“ slyšela jsem ho příkře říkat japonsky, a „... nové pravidlo...“ a „... vaše dcera je ve správném věku...“

Mluvili o mně. Nevěděla jsem, co po mně správce chce, ale bylo mi jasné, že mně se to líbit nebude. A proč jsem vlastně tak důležitá, že správce sedl do auta a dojel až do naší vesnice? Jsem přece nikdo – šestnáctiletá holka, které si nikdo nevšímá. Tajila jsem dech a natahovala uši.

„Dostanete pokyny,“ pokračoval správce. „Je vaše povinnost...“

„Ano, pane,“ odpověděla matka. Otce jsem neslyšela vůbec.

Motor auta zachrčel a probral se. Otevřela jsem okno a vykoukla ven. Správce se zaskřípěním zařadil rychlost a kola se v blátě protočila. Automobil vyjel zpátky na silnici a v oblaku černých výfukových plynů se vracel, odkud přijel.

Rodiče se obrátili zpátky k domu, a tak jsem rychle okno zavřela a sedla si na podlahu na rohož, jako bych tam byla celou dobu. Když se dveře otevřely, oba se po mně

podívali. Matka šla k umyvadlu, aby se opláchla. Otec držel v ruce tenký růžový papír, jako kdyby nevěděl, co s ním. Nikdo z nich nepromluvil, a přestože jsem se chtěla zeptat, co správce říkal, věděla jsem, že bych měla mlčet.

Když si matka umyla ruce, posadila se na rohož proti mně a otec si sedl vedle ní. Položil růžový papír na podlahu. Matka se podívala přímo na mě. Byla drobná, ale silná, a měla tvrdou ostrou křivku brady. „Sukpo,“ začala, „už je ti šestnáct let. Jsi žena.“ Za normálních okolností by první promluvil otec jako hlava domácnosti. Teď ale hleděl na papír a nechal mluvit matku.

„Když jsem byla ve tvém věku, provdala jsem se za tvého otce. Je čas, aby ses provdala i ty.“

„Já se vdávat nechci,“ namítla jsem. „Kwanso je o dva roky starší, a taky není ženatý.“

„Tvůj bratr je muž,“ odpověděla matka, „a muži můžou se svatbou počkat déle. A taky je ve škole a musí dostudovat. Ty už ve škole nejsi, a tak bys měla přemýšlet o svatbě.“

„Nebudu,“ odsekla jsem polohlasem.

„Sukpo!“ napomenul mě otec. „Je důležité, abys pochopila, co matka říká.“

Otec měl pravdu, nechovala jsem se vždycky tak uctivě, jak bych měla. Když jsem byla nezdvořilá, otec se většínou odvrátil nebo předstíral, že mě neslyšel. Matka mě ale vždycky pokárala. Někdy mě dokonce uhodila, ale nikdy příliš tvrdě. Ale teď mě káral otec. „Mrzí mě to, appa,“ řekla jsem, ačkoli mě to nemrzelo vůbec.

„Japonci vyhlásili nové nařízení,“ pokračovala matka. „Chtějí, aby si korejské ženy braly japonské muže. Platí to

pro všechny neprovdané ženy od šestnácti let výš. Správce informuje všechny rodiny, které mají dcery toho věku. To stojí na tom papíru.“

„Ale my jsme Korejci!“ protestovala jsem v naději, že otec se mnou bude souhlasit. Věděla jsem, že Japonce nemá rád. Často říkal, že podle něj by měli z Koreje odejít, ale mluvil o tom, jen když u toho nebyla matka.

Otec ale neřekl nic a matka pokračovala: „Ano, jsme Korejci. Ale oni chtějí, abychom byli Japonci.“

„Proč?“ zeptala jsem se. „Proč musíme vždycky dělat, co nám řeknou?“

„Tak to s nimi prostě je,“ odpověděla matka.

„Ale já žádné japonské chlapce neznám,“ namítla jsem.

Podívala jsem se na otce. Doufala jsem, že se mě otci zželé, jak se to často stávalo, a že řekne matce, že se jejich pravidly řídit nemusíme. Ale on měl nahrbená ramena a rozostřený pohled. Vypadal jako mnoho mužů z naší vesnice, zlomeně a roztrpčeně. Ani nezvedl hlavu, ale řekl: „Mohli bychom se odstěhovat na sever, Čosu. Zním v Mandžusku člověka, který by mi pomohl najít práci.“

Matka zavrtěla hlavou. „Chceš odjet do Mandžuska a dát se k rebelům, Songgi,“ namítla. „A rodinu máme tady.“

„Policie chodí do naší vesnice čím dál častěji,“ pokračoval otec napjatým hlasem. „Minulý týden tady byli dvakrát. Pořád samé prohlídky a otázky a nová nařízení. Pořád ta jejich nařízení.“ Zavrtěl hlavou. „Minulý týden zatkli pana Paka. Paní Paková mi říkala, že mu svázali ruce za zády, že ho kopali a pak ho strčili do auta. Jednou zatknou i mě.“

„Vyhrožují ti, protože neskrýváš svoji nechuť,“ namítla matka. „Kdybys byl opatrnější a spolupracoval s nimi...“

„A kde to skončí?“ rozkřikl se otec a zaťal zuby. „Každý měsíc nařizují něco dalšího. A ty pořád říkáš, že máme spolupracovat. Teď chtějí, aby si naše dcera vzala Japonce. Úplně nás zničí.“

Dlouho bylo ticho a napětí v domě zhoustlo jako mlha. Konečně matka řekla: „Sukpo, jdi vytahat zbytek těch daikonů.“

Sepnula jsem ruce před sebou. „Prosím, *omma*,“ škemrala jsem, „nenuťte mě vzít si Japonce. Měli bychom udělat, co říká otec, a odjet do Mandžuska.“

„Dcero!“ napomenula mě matka. „Jdi už!“

Šla jsem ven, vytáhla ze skryše košík, donesla ho do zahrady a poklekla k daikonům. Protože včera pršelo, bylo listí jasně zelené. Tahala jsem ze země ředkve a oklepávala z nich hlínu a přitom jsem slyšela, jak otec s matkou v domě mluví, nejdřív tiše, pak hlasitěji. Zase už se hádali. Není správné, aby se žena přela se svým manželem, ale v poslední době se to stávalo, kdykoli do naší vesnice přišli úředníci. Strašně mi vadilo, že se hádají. Nikdy jsem si moc nevšíkala toho, o co v těch hádkách jde – nechala jsem je být a šla jsem se projít do lesa za vesnicí nebo navštívit kamarádku. Teď se ale hádali kvůli mně.

Nedokázala jsem je poslouchat. Snažila jsem se vypnout sluch a věnovat se jenom daikonům. Popadla jsem listnatý chochol a zatáhla. Listy se utrhly, a tak jsem zahrabala kolem kořene, abych ho uvolnila. Zatahala jsem za vršek, ale ten se ulomil taky, takže půlka zůstala v zemi a půlka v mé ruce. Podívala jsem se na tu půlku, kterou

jsem držela. Daikony mi ani nechutnaly. Pěstovali jsme je proto, že úředník, který měl na starost naši vesnici, nám je nebral. Říkal, že v naší špatné půdě rostou hořké a štiplavé. Otec s matkou se v domě hádali čím dál prudčeji a já jsem odhodila půlku daikonu do trávy na kraji zahrady.

Myslela jsem na chlapce, který se mi líbil. Jmenoval se Čungsu, syn rolníka Tcho, a bydlel kousek od nás. Byl asi v mém věku, hubený a ostýchavý. Že je hezký, to by se o něm říct nedalo, ale špatný pohled na něj taky nebyl. Vždycky, když se naše vesnice sešla k nějaké oslavě, přistihla jsem ho, jak na mě zírá. Ještě jsme spolu nemluvili, ale teď, když si možná budu muset vzít Japonce, měla jsem v úmyslu promluvit s Čungsuem při nejbližší příležitosti.

Zadní dveře se rozlétly a otec vyrazil ven. Odpochoval do své kůlny a zabouchl dveře. Brzo se odtamtud ozvalo bušení.

Matka vyšla do zahrady a začala vytahovat daikony spolu se mnou. Po chvíli řekla: „Sukpo, Japonci jsou naši vládci a musíme je poslouchat. Tvůj otec si myslí, že bychom s nimi měli bojovat. Ale já mám strach, že když to uděláme... boj, který nevedeš, nemůžeš prohrát.“ Pokusila se usmát, ale spíš se zdálo, že zapomněla, jak se to dělá. Během posledních několika let ztratila její tvář svou někdejší laskavou krásu. Teď byla pohublá a kolem očí a úst měla vrásky. Brada jí ztvrdla a z obličeje se vytratil život.

Po pár vteřinách pokračovala: „Když ti najdou nějakého ženicha, tak si ho vezmeš.“

„Proč nemůžeme odjet do Mandžuska, jak říkal appa?“ zeptala jsem se.

Matka přestala vytahovat ředkve. „Poslouchej mě, Sukpo. V Mandžusku by to bylo hrozně těžké. Nic bychom neměli a byli bychom pořád v nebezpečí. Měli bychom hlad. Tohle... tohle je tvoje šance na lepší život.“

„To je mi jedno,“ odsekla jsem. „Nevezmu si Japonce.“

„Ano, vezmeš, dcero,“ prohlásila matka a začala zase tahat daikony ze země. „A už o tom nebudeme mluvit.“

Z matčina tónu jsem poznala, že nemá cenu se s ní dál hádat. Otec v dílně do něčeho bušil, já jsem vytahovala ze země ředkve vedle matky a dělala jsem si starosti s tím Japoncem, kterého si jednou možná budu muset vzít.

ČTYŘI

Druhý den ráno mě vzbudil hluk z dílny. Otec už pracoval. Zase do něčeho bušil, a bušil hlasitě. Vykoukla jsem do hlavní místnosti našeho domu. Bylo časněji, než jsem se obvykle budila, a ranní světlo zalévalo místnost tlumenými barvami. Matka stála u sporáku a něco míchala v železném hrnci.

Překulila jsem se na rohoži, že budu ještě spát, ale otcovo bušení mě nenechalo usnout. Vzpomněla jsem si na nové nařízení, že korejské dívky jako já si musejí vzít japonského muže, když na to přijde, a věděla jsem, že už stejně neusnu.

Zvedla jsem se tedy z rohože a šla do hlavní místnosti. Bylo chladno, ale protože matka vařila, podlahu zahřívalo podlahové topení *ondol* pod domem. Matka se po mně ohlédla přes rameno. „Jsi brzo vzhůru, Sukpo,“ řekla.

„Proč *appa* dělá takový rámus?“ zeptala jsem se a promnula si oči.

„Ano,“ kývla matka, „dnes ráno je hodně hlučný, co?“

„Proč je tak hlučný?“

Matka mi pokynula, abych se posadila k nízkému stolku. Donesla čajovou konvici a dvě malé misky. Nalila do nich čaj. Ustrkla jsem a horký trpký *poričcha* mě začal probouzet.

„Tvůj otec je rozzlobený,“ řekla matka. „Dnes víc než jindy.“

„Zase se zlobí na Japonce?“

„Ano,“ kývla.

„Zlobí se kvůli tomu novému nařízení?“ zeptala jsem se.

Matka postavila čajovou misku na stůl. „Sukpo, něco bys o svém otci měla vědět. Až doteď jsme mysleli, že to vědět nepotřebuješ, ale už jsi dost stará...“ Matka se na mě usmála a nebyl to ten nucený úsměv, jaký mívala v poslední době, ale spíš ten laskavý, jaký jsem si pamatovala z předchozích let. Dojalo mě to. Tolik jsem se chtěla vrátit zpátky do časů, kdy matka byla něžná a otec se neustále nezlobil.

Seděly jsme u stolu a srkaly čaj, a matka mi vyprávěla o době, než jsem se narodila. Říkala, že Japonci byli tenkrát velmi přísní. Policisté bili a zabíjeli Korejce, kteří je neposlouchali. Někdy zabíjeli i úplně bez důvodu. „Byly to strašné časy,“ řekla matka. „Měli jsme pořád strach.“

Pak mi matka vyprávěla, že v březnu roku 1919 se naši lidé Japoncům postavili. Studenti v Soulu vydali prohlášení nezávislosti, které vyvolalo protesty a bouře po celé zemi. Provinční vláda povolala armádu, aby vzbouření potlačila. Vojáci pozabíjeli tisíce demonstrujících, další desetitisíce zatkli a některé z nich postříleli na ulici.

„Tvůj otec se chtěl k hnutí odporu přidat,“ pokračovala matka. „Ale měli jsme malé dítě – tvého bratra – a já jsem právě otěhotněla s tebou, a tak jsem ho snažně prosila, ať zůstane doma, a on to udělal. Jeho mladší bratr, tvůj strýc Čcholhan, ale děti neměl a k hnutí odporu se připojil. Odjel do Soulu a...“ Matka upřela oči do čaje. „Mrzí mě, že ti to musím říct, Sukpo, ale tvůj strýček byl jeden z těch, které policie zastřelila na ulici.“

Chvilku mi trvalo to vstřebat. Věděla jsem, že otec měl mladšího bratra a ten že zemřel dřív, než jsem se narodila. Nikdy mě nenapadlo ptát se, jak zemřel, a rodiče mi to nikdy neřekli. A když jsem teď věděla o strýci, viděla jsem i otce jinak. Samozřejmě že nenávidí Japonce. Samozřejmě že neustále zuří. I já bych zuřila, kdyby mi Japonci popravili bratra. A přestože jsem strýčka neznala, to, co mu udělali, mě rozzuřilo i teď.

„Proč s nimi nebojujeme?“ zeptala jsem se. „Já se nebojím.“

„Mhm,“ kývla matka. „Tys byla vždycky kurážná jako tvůj otec. Ale po těch demonstracích jsme už nemuseli bojovat. Nezískali jsme sice nezávislost, ale už k nám nebyli tak krutí jako předtím. Povzbuzovali nás, abychom jim pomohli budovat novou Koreu. Dali nám víc nezávislosti. Nebyli tak přísní.“

„Tak proč se teď otec tak zlobí?“ zeptala jsem se.

Matka povzdechla. „Časy se mění,“ řekla. „Japonci už se zase začínají chovat jako předtím.“

„Tak bychom s nimi měli bojovat!“ prohlásila jsem. „Jako to dělal strýček a jako to chce udělat otec.“

„Promluvili jsme si o tom,“ řekla matka. „Zůstaneme tady a uděláme, co nám Japonci říkají.“

Znovu se na mě usmála, ale tentokrát to byl ten její nucený úsměv. Po několika vteřinách sebrala obě čajové misky a konvici a odnesla je k výlevce. Vrátila se ke sporáku a začala znovu míchat v hrnci. „Vařím rýži. Až vychladne, uděláme spolu *ttok* na zítřejší slavnost.“

Chtěla jsem se znovu zeptat, proč nemůžeme bojovat s Japonci, ale věděla jsem, že matka by mi neodpověděla.

Šla jsem tedy do ložnice a oblékla si denní šaty. Než jsem se vrátila, matka mi připravila malou miskou jáhel k snídani. Snědla jsem ji a pak jsem se musela pustit do domácích prací. Na zahradě jsem vytrhala plevel kolem pekingského zelí. Nasbírala jsem větvičky a suchou trávu, odnesla je do domu a složila je do bedny se dřevem vedle sporáku. Zametla jsem podlahu. Když jsem byla s domácími pracemi hotová, přišel čas k učení. Studovala jsem japonské písmo, matematiku, literaturu a filozofii. Nebyla jsem už ve škole – venkovské dívky jako já málokdy chodily do školy déle než do dvanácti let – a matka si myslela, že bych se měla učit šít a vařit. Otec ale trval na tom, že se mám učit to, co se učí ve školách, a matce to nevadilo. Byla jsem ráda, že mi to dovolila. Studovala jsem ráda a byla jsem dobrá studentka.

Toho dne jsem ale nechala učení být. Rozhodla jsem se místo toho zajít na jahody do lesa za naším domem. Nebo na to jsem se alespoň vymluvila, ale upřímně řečeno, chtěla jsem hlavně na chvíli pryč z domu. Znepokojovalo mě, že si možná jednou budu muset vzít Japonce, zvlášť po tom, co mi matka řekla o strýčkovi. Potřebovala jsem si rozmyslet, co dělat.

Vyklouzla jsem ze zadních dveří, ale než jsem zamířila do lesa, nakoukla jsem do otcovy dílny. Teď už nebušil, seděl před svým ponkem a zíral do prázdna. Měla jsem pocit, že pláče, a kdyby to byla pravda, bylo by mi hrozně trapně. Ale když se ke mně obrátil, viděla jsem, že čelist má zatnutou a oči jako žhavé uhlíky.

„Sukpo,“ řekl otec, „co chceš?“ Nebylo zvykem, abych ho rušila při práci, a myslela jsem si, že se na mě zlobí.

„Já... já jenom,“ koktala jsem, „jenom jsem vám chtěla říct, že jdu do lesa hledat jahody.“

„Ano,“ kývl a tvář mu trochu zvládněla. „Ale nechod moc daleko.“

„Ano, *appa*,“ slíbila jsem.

„Sukpo,“ řekl, ještě než jsem odešla, „nemusíš si brát Japonce.“

Milovala jsem otce a teď jsem mu začínala i rozumět. Býval přísný, ale věděla jsem, že je to proto, že mě má rád. Byla jsem přesvědčená, že takový silný a milující otec mě před Japonci dokáže ochránit.

„Děkuji, *appa*,“ řekla jsem.

Otec se zase obrátil k ponku. Vyšla jsem z dílny a zamířila do lesa.

Byl krásný pozdně jarní den. Po modrém nebi lenivě táhly nadýchané bílé mráčky. Tráva byla chladná po jarním deštiku a slunce mi hrálo ramena. Hledala jsem jahody na mýtinách, jak mi to ukázala matka, když jsem byla malá. Milovala jsem jahody a uměla jsem je dobře najít, i když se schovávaly v trávě a v nízkých keřích. Netrvalo dlouho a jedno takové místo jsem našla. Bylo tam jen pár červených bobulí těsně nad zemí. Utrhla jsem je a vložila je do bambusového košíku, který jsem si s sebou vzala. Sladce voněly, což byla známka toho, že jsou zralé a akorát k snědku. Postupovala jsem dál do lesa, odkud jsem už neviděla na vesnici. Našla jsem další jahodiště a pak další a ještě další. Za chvíli jsem už měla košík plný červených plodů.

Došla jsem na mýtinu, kde slunce pronikalo až k zemi. Postavila jsem košík a sedla si do trávy. Tu a tam mezi

stromy poletovali ptáci a štěbetali na sebe. Veverky pís-kaly a včely bzučely. Zaslechla jsem něco mezi stromy. Ohlédla jsem se po zvuku, ale neviděla jsem nic. Možná malý srnčík nebo liška honící králíka. Lehla jsem si na zá-da. Opojná vůně borového lesa a chladná tráva pod zády mi za chvíli vyčistily hlavu. Tady jsem se konečně mohla uklidnit a myslet na to, co bych měla udělat.

Něco z toho, co mi matka říkala o Japoncích, jsem vědě-la. Lidé ve vesnicích si víc a víc stěžovali na to, jak s námi zacházejí. Muži se zlobili, že jsou daně moc vysoké a že nám zbývá jen málo peněz. Povídalo se, že policie zatý-ká lidi z malicherných důvodů, třeba když odmítají mlu-vit japonsky nebo nosí bílý oděv – to prý je nějaká forma protestu. Některé rodiny se přestěhovaly do Číny. Nikdy jsem si nedělala starosti, že bych mohla mít problém i já sama nebo moje rodina. Otec si sice stěžoval stejně jako ostatní, ale nikdy nespáchal žádný zločin ani neudělal nic, za co by ho měla zatknout policie. Myslela jsem si, že jsme v bezpečí a s Japonci si nemusíme dělat starosti. To všechno se změnilo, když přijel administrátor s tím no-vým nařízením.

Přemýšlela jsem, co udělám, jestli mě budou nutit vzít si Japonce. Neměla jsem Japonce ráda. Byli hrubí a aro-gantní. Možná se matka nechá přemluvit, abychom se přestěhovali do Mandžuska. Nebo bych mohla přesvědčit rolníkova syna Čungsua, aby si mě vzal on. Nebo bych se možná k tomu muži, kterého mi budou vnucovat, mohla chovat hrubě a nezdvořile.

Přemýšlela jsem o tom, jak to udělat, abych působila nevychovaně. Mohla bych odmítnout se poklonit

a neodpovídat mu na otázky. Mohla bych mu říct, že mi připadá ošklivý. Mohla bych vyplivnout čaj a prohlásit, že je studený. Nebo bych taky mohla něco rozbít. Bylo pochopitelně možné, že bych kvůli tomu měla problémy s policií – a s matkou taky. Ale kdyby to zabralo, otec by to pochopil a řekl by mi, že jsem chytrá, protože jsem vymyslela, jak se z té svatby s Japoncem vykroutit. A matka by musela souhlasit.

Ano, tak to udělám. Budu hrubá – jako malá opice, kterou nikdo za manželku nechce.

Spokojená sama se sebou jsem založila ruce za hlavu a zadívala se na oblohu. Byla tak modrá a vzduch tak čerstvě voněl. Zvuky lesa zněly jako sbor.

Zavřela jsem oči a nechala myšlenky se toulat. Zamířily k naší vesnici a k lidem, které tam mám ráda: k matce a otci; k panu Kwanovi, kováři, který má tvář neustále od sazí; k rolníkům – k Pakovým a Kimovým, kteří schovávají jídlo před japonskými majiteli pozemků a tajně ho pašují nám. Představila jsem si svého bratra Kwansoa, jak studuje v japonské škole v Pchjongjangu. Neviděla jsem ho víc než rok a strašně se mi po něm stýskalo. Byl ke mně vždycky laskavý, i když si ze mě dělal legraci, že jsem tak drobná. „Jsi křehká květinka,“ říkal mi, když jsem si na něco stěžovala. „Ale květinka s trny!“ Modlila jsem se, abych ho brzo znovu uviděla. Přemýšlela jsem o tom, co mi matka řekla o strýčkovi, a v mysli jsem zalétla do Soulu v době, kdy dav žádal nezávislost. Lidé nosili transparenty a hněvivě křičeli na policii. Viděla jsem v davu svého strýce. Vypadal jako můj otec, jen byl mladší. Viděla jsem vojáky, jak ho vytáhli z davu a svázali mu ruce za zády.

Odtáhli ho na ulici. Viděla jsem jednoho z nich, jak zvedá pušku a míří strýci na hlavu.

Znovu jsem v lese něco zaslechla. Neznělo to jako obratný srnčík nebo plíživá liška. Tohle bylo něco většího. Prudce jsem se vytrhla ze snění a posadila se. Zadívala jsem se do lesa, ale neviděla jsem nic. Možná jsem si to jen představovala. Pak se ale za stromem opravdu něco pohnulo. Rozbušilo se mi srdce. Otec říkal, ať nechodím do lesa příliš hluboko, a já jsem šla dál, než jsem měla. V téhle části lesa žili tygři a taky divocí kanci.

Vstala jsem. „Kdo je tam?“ křikla jsem. Sebrala jsem košík a přitiskla si ho k tělu. „Je tam někdo?“ Žádná odpověď se neozvala.

Otočila jsem se zpátky k vesnici. Nejdřív jsem šla, ale pak jsem se rozeběhla. Jahody se mi sypaly z košíku. Přes rameno jsem zahlédla, že se ke mně travou něco blíží. Utíkala jsem ke stromům, ale to, co mě honilo, bylo pořád blíž. Zahodila jsem košík a utíkala, jak nejrychleji jsem uměla. Ke stromům jsem doběhla, ale zakopla jsem o kořen a upadla. Překulila jsem se na záda. Oslepovalo mě slunce, které mi svítilo do očí, takže jsem viděla jen nějaký stín. Zakryla jsem si oči proti světlu.

Byl to muž. Na sobě měl bílou košili západního stylu a černé kalhoty. Byl mladý, jen o rok dva starší než já, štíhlý, ale ne vysoký. A byl hezký. Podal mi košík, ale všechny jahody se z něj vysypaly.

Vzala jsem si košík. „Kdo jsi?“ obořila jsem se na něj. Srdce mi ještě bušilo.

Přidřepł si ke mně a opřel se lokty o kolena. Teď mě už neoslepovalo slunce, takže jsem ho viděla lépe. Tvář měl

příjemně štíhlou, ale ne protáhlou. Jiskřivé hluboké oči byly v obličejí posazené dokonale správně a korunovalo je téměř ženské obočí. Vlasy měl lesklé, černé a ostříhané nad uši, jak to nosili Japonci. Nebyl vysoký jako korejští muži a kůži měl tmavou jako Japonci.

„Nestalo se ti nic?“ zeptal se korejsky.

„Ne, myslím, že ne.“

„Nechtěl jsem tě polekat,“ pokračoval. Tvářil se zároveň pobaveně i rozpačitě.

Teď jsem se už opravdu zlobila. Ten člověk mě skutečně vyděsil. Zvedla jsem se ze země.

„Kdo jsi?“ zeptala jsem se důrazně znova. „Řekni mi svoje jméno.“

„Jsem Hisaši,“ odpověděl, pořád ještě ve dřepu.

„Ty jsi Japonec?“ ujistila jsem se.

„Jsem. Jak se jmenuješ ty?“

„Já jsem Sukpo,“ odvětila jsem a ometla jsem si šaty.

„O nikom, kdo se jmenuje Hisaši, jsem nikdy neslyšela. Ty nejsi odsud.“

„Jsem ze Sinidžu. To není tak daleko.“

„Sinidžu je tři hodiny pěšky,“ namítla jsem. „To je pro mě dost daleko. Proč jsi sem přišel?“

„Hledám poklad. Slyšel jsem, že v téhle části lesa se nacházejí velké poklady.“ Utrhl stéblo trávy a začal jím točit mezi prsty.

„A jaký poklad hledáš?“ zeptala jsem se.

„Takový, který je krásný na pohled.“ Hisaši dál zkoumal stéblo trávy.

„Žiju tady celý život,“ prohlásila jsem podrážděně. „Ten les dobře znám. Žádný takový poklad tu není.“

„Nemusí to být jen to, co myslíš,“ zavrtěl hlavou. „Hodnotu pokladu může posoudit jen ten, kdo o něj stojí. Někdo by například mohl říct, že ty jsi poklad.“

„Mluvíš nesmysly,“ odsekla jsem. „Jak by člověk mohl být poklad?“

„Může to být krásná žena,“ řekl. „Může mít silného ducha. Může být úplně jiná než všechny ostatní dívky v lese. To by pak jistě byl poklad!“

Jeho slova se mi líbila a zároveň mě uváděla do nepříjemných rozpaků. „Nevěřím ti, že hledáš poklad,“ prohlásila jsem. „Myslím si, že jsi špeh. Neměl bys lidi špehovat. Vyděsil jsi mě a rozsypala jsem kvůli tobě jahody.“

Hisaši odhodil stéblo trávy a napřáhl ke mně ruku. „Pojď, pomůžu ti nasbírat jiné.“

Ruku jsem nepřijala. Byl to Japonec a já se naučila, že se jim nedá věřit. S Korejci jako já jednali s pohrdáním a často krutě. Japonští chlapci, které jsem znala – synové vlastníků půdy a úředníků – korejské dívky uráželi a někdy nás i napadli. Jeden takový kluk mě jednou zatahal za vlasy a štípl mě do prsu, když jsem se ocitla příliš blízko u něj. Prohlásil, že jsem cítit po kimči.

Ale tenhle chlapec, tenhle mladík, který mi podával ruku, byl jiný. Nedíval se na mě tak jako ostatní Japonci. Ve tváři měl něhu. Byl hezký, měl jemné rysy a živé oči. A mluvil se mnou korejsky, ne japonsky. Přesto byl ale Japonec a věděla jsem, že ti umějí být kluzcí a obojetní. A teprve před pár hodinami jsem se dozvěděla, co provedli mému strýci. Ne, tenhle mladík pro mě rozhodně nemůže být přitažlivý.

„Rozhodla jsem se, že dneska žádné jahody nechci,“ utrhla jsem se na něj. „Nejsou zralé. Jsou tvrdé a budou

kyselé. Myslím, že se vrátím domů.“ Sebrala jsem košík a dodala: „Na shledanou.“

„Půjdu s tebou,“ nabízel se dychtivě Hisaši. „Není bezpečné, aby se dívka toulala v lese sama.“

„Já se nebojím,“ odpověděla jsem. „Umím se o sebe postarat.“

„Stejně půjdu s tebou,“ řekl a srovnal se mnou krok.

Chvíli jsme šli mlčky. Pak se Hisaši zeptal: „Slyšela jsi o tom novém nařízení, že se korejská žena musí provdat za japonského muže, když ji vyberou?“

„Je to hloupé nařízení,“ odsekla jsem. „Japonci a Korejky by se neměli brát. Není to správné. Neudělám to.“

„Co na tom záleží, jestli je to Japonec?“ zeptal se Hisaši. „Tvůj nepřítel je jenom to slovo. Je muž míň hezký jenom proto, že je Japonec? Míň zajímavý? Copak národnost vylučuje lásku?“

„Lásku? Kdyby to byla láska, tak není žádné nařízení potřeba.“

„To je pravda,“ kývl Hisaši. „Pověz mi, myslíš si, že já jsem hezký a zajímavý?“

„Pch!“ ušklíbla jsem se. „Nejsi tak hezký a zajímavý, jak si o sobě myslíš.“

„A nepřipadám ti aspoň trochu hezký a zajímavý?“ naléhal a pořád se zubil.

Odvrátila jsem se, aby neviděl, jak se usmívám, a neodpověděla jsem. Šli jsme dál. Za chvíli jsme vyšli na louku poblíž mého domu. „Tam bydlím,“ ukázala jsem.

Obrátil se ke mně a zdvořile se mi uklonil, což mě překvapilo. Žádný Japonec se mi ještě nikdy neuklonil. Pak řekl: „Myslím, že se do tohohle lesa vrátím. A až se vrátím,

už nebudu Hisaši. Místo toho budu mít korejské jméno. Pak se ti možná budu líbit víc.“

Pocítila jsem ve tvářích teplo a nevěděla, co říct. Konečně jsem prohlásila: „Neměl bys špehovat děvčata v lese.“ A pak jsem se rozběhla a utíkala přes louku až domů.

A celý ten den jsem nemohla přestat myslet na toho hezkého a zajímavého mladíka jménem Hisaši, který hledal v lese poklad.

P Ě T

Druhý den ráno jsme s rodiči naložili do vaku koláčky z bylinkové rýže, které jsme s matkou připravily na *tano*, oslavu jara, u matčiny rodiny. Celé dva měsíce jsme šetřili rýži, aby nám jí na koláčky zbylo dost. Já a matka jsme si na oslavu oblékly modré blůzy a otec červenou košili. Kolem pasu měl stočenou šňůru z kosatcových kořenů proti zlým duchům.

Když jsem se předešlého dne vrátila z lesa, rodičům jsem o tom hezkém mladíkovi jménem Hisaši neřekla nic. Nechtěla jsem způsobit poprask. Matka by mě kárala, že jsem šla příliš daleko od domu. Otec by se mě na něj vyptával a já bych mu musela říct, že to byl Japonec. To by ho rozčílilo a chtěl by vědět víc. Matka by otci řekla, ať se nevzteká, a on by se pak rozzuřeně zavřel ve své dílně. Rozhodla jsem se tedy nechat si to setkání pro sebe.

Do strýčkova domu, kde se oslava konala, to bylo tři kilometry cesty. Vyrazili jsme po silnici s ostatními lidmi z naší vesnice. Šel s námi kovář pan Kwan, jeho manželka a dvě dcery. Kwan Susung byla o rok starší než já a Misung o dva roky mladší. Šel s námi také rolník pan Kim, jeho manželka a jejich dva malí chlapci. Rolníka pana Paka ani jeho rodinu jsem neviděla. Pak jsem si vzpomněla, co říkal otec – že ho zatkla policie.

Po jarních deštích byly lesy i pole temně zelené. Slunce svítilo a vzduch byl svěží a čistý. Těšila jsem se. Moc ráda